

Сања Д. Стевановић*

Универзитет у Нишу

Филозофски факултет

МАС Превођење

ИЗАЗОВИ НАСТАНКА И ОБЈАВЕ КЊИЖЕВНОГ ПРЕВОДА НА ПРИМЕРУ РУБРИКЕ *ЈЕЗИЧКИ ВАВИЛОН* ЕЛЕКТРОНСКОГ ЧАСОПИСА „БЕЗ ЛИМИТА“²

У раду су представљени изазови настанка и објаве књижевног превода, а на примеру рубрике *Језички Вавилон* електронског часописа „Без лимита“. На почетку рада аутор представља електронски часопис Филозофског факултета у Нишу „Без лимита“, његово устројство и функционисање. Велики део рада посвећен је дискусији о значају књижевног превођења у друштву и личности преводиоца, изазовима књижевног превођења уопште, а затим и изазовима објаве књижевног превода у једном електронском часопису. Аутор рада илуструје своје тврдње примерима из рубрике *Језички Вавилон*, трудећи се да дочара комплексност процеса који почиње тиме што преводиоца пошаље свој рад часопису, а завршава се објављивањем прилога на сајту часописа. Описан је процес комуникације са аутором и рецензентима, илустрација прилога, као и планирање и припремање објава за сајт часописа и друштвене мреже.

Кључне речи: превођење, књижевно превођење, превод, електронски часопис, илустрација, мултимедија, *Без лимита*, *Језички Вавилон*

1. Увод

Електронски часопис Филозофског факултета у Нишу „Без лимита“³ постоји од марта 2019. године, а од новембра исте године има и свој ISSN број (2683-457X). До тренутка настанка овог рада на сајту часописа објављено је око 700 прилога које потписује више од 300 аутора, а с обзиром на то да часопис излази тромесечно, у току је 15. број (октобар–децембар 2022). Посебности овог електронског часописа јесу двојно уредништво – један уредник по струци је новинар, а други филолог, и то што чланови редакције нуде могућност рада са ауторима у виду давања стручне помоћи, како би њихов рад био квалитетнији, имајући у виду да су они који овом часопису шаљу своје прилоге неретко неафирмисани аутори. Једна од 21 категорије, колико их ова публикација тренутно броји, јесте и рубрика *Језички Вавилон*, посве-

* s.stevanovic-19524@filfak.ni.ac.rs

2 Рад је под истим насловом у виду усменог саопштења изложен на округлом столу *Књижевни часописи* одржаном 15. 6. 2022. у Народној библиотеци „Раде Драинац“ у Прокупљу.

3 <https://bezlimitaff.com/>

ћена стваралаштву на страним језицима, о којој ће у раду бити више речи. У оквиру наведене рубрике објављују се ауторска прозна и поетска дела на страним језицима, преводи у оба смера, критике превода и сл. До сада су у оквиру рубрике објављени оригинални радови на енглеском, македонском, арапском, француском; преводи са француског, немачког, арапског, турског на српски, као и превод са српског на руски језик. У овом раду тежиште је на дискусији о изазовима настанка и објаве књижевних⁴ превода у оквиру рубрике *Језички Вавилон*.

2. Значај књижевног превођења и личности преводиоца

Ово поглавље биће посвећено полемици о значају књижевног превођења и личности преводиоца који се определио за специјализацију у овој области преводаштва. Назив *Језички Вавилон* рубрици је дат тако да подсећа на језички раскол чије узроке описује библијска прича, и да указује на оно што (не) могу заједно учинити људи који се међусобно (не) разумеју. Та чињеница даје на значају преводиоцу и указује на његову виталну улогу у функционисању трансфера било које врсте међу народима, у крајњој линији и културног. Пре свега културног. У том смислу наводимо дужи цитат који, према становишту аутора овог рада, изузетно добро описује важност коју су преводиоци временом стекли:

„Јер, смисао вавилонске парадигме је барем двострук. Најпре, она наговештава да је постојало 'време' (подвучимо ове наводнике) кад је превођење било излишно а преводиоци непотребни, 'време' једног језика, кад су људи општили међу собом и са трансценденсом непосредно, јасно, природно. Вавилонска прича маркира момент слома ове идеје; то је, између осталог, алегија о неизбежности, нужности, о закону, ако хоћете, превођења. Више нема једног језика, говор се распао, рајски колач речи је пребијен и парчићи расути: морамо преводити. Но, не само да морамо преводити (имати људе зване 'преводиоци' или их, попут каквих аутомата које Декарт описује у *Речи о методи*, имати уграђене у себи; и вама је јасно зашто о 'преводиоцу' говорим пре свега као о *фигури*) између себе, већ, након слома идеје о универзалном језику, морамо поново успоставити раскинуте везе са трансценденсом и језиком трансценденса: Бог, после Вавилона, проговара кроз шифре и нуди своје тумаче: пророке – тј. 'преводиоце', праобрасце сваког унутарјезичког преношења шифрираног смисла, прародитеље модерних егзегета, херменеута, идеолога. Чак у мери у којој расте важност и неразумљивост или двосмисленост Великих, трансценденталних порука, у тој мери расте и потреба за овим посредницима; тиме и њихова моћ и дејство. Превођење након Вавилона није само техничка ствар која се да, одговарајућим тренингом савладати, да би се исто рекло у другом језику; оно је, да упростим, ствар живота, могућност или немогућност да се оно Друго каже у мојем језику, нашем језику – дакле, 'истом' језику. Превести значи разумети себе, разумети себе значи живети (на начин разумног, себе свесног, људског бића: живети у окружју културе). То је други смисао вавилонске парадигме” (MILIĆ 1989: 176–177).

Посебно у време постојања интернета и онлајн-сервиса који омогућавају контакт људи са различитих страна света, а „(...) u nedostatku općeprihvatljiva internacionalnog umjetnog ili prirodnog jezika bez prevođenja bi u svijetu nastao metež

4 У оквиру рубрике се за сада могу наћи искључиво преводи лепе књижевности.

babelonski i pustoš duhovna” (KREŠIĆ 1958: 135). С обзиром на то да је тема овог рада преваасходно повезана са књижевним превођењем, треба још нагласити чињеницу да онај ко се бави превођењем књижевности мора, осим одличног познавања оба језика на којима ради, да развија код себе уметничку црту и осећај за ритам, интонацију, метрику и, уопштено говорећи, бит књижевног језика. Он није само филолог, већ и стваралац, уметник, и та његова страна личности одговорна је за успешност његових превода. Са тиме је сагласан и Стјепан Крешић: „Ако filologu nije pridružen umjetnik, koji ima osjetljivost i prijemljivost za umjetničke vrednote, te koji posjeduje bogato duhovno iskustvo i razvijenu moć ekspresije, njegov prijevod može prenijeti gramatička značenja originala, ali nipošto imaginativne i emocionalne doživljaje pisca stvaraoца” (1958: 139).

Кроз историју је већина промена која се десила у једном друштву започела захваљујући преводима. Ова тврдња односи се на промене у култури у виду прикључивања савременим светским уметничким тенденцијама, промене у језику, и на крају чак еволуције у друштвеним устројствима. У данашње време ови утицаји долазе преко вести пласираних путем електронских медија⁵ и утицај штампаних превода свео се углавном на промене у лексици (евентуално спорадично у граматички) једног језика⁶, али подсетимо се чињенице да су одређене књиге својевремено биле забрањиване, како се не би ширио њихов „негативан” утицај на одређене друштвене групе или целокупно становништво. Толико је књижевност била „опасна”. Преводилац је у овом пољу имао изузетно велики значај, будући да је он на неки начин креирао јавно мишљење и усмеравао културу и утицаје који у њу долазе. Ако узмемо у обзир чињеницу да и данас многи људи не говоре стране језике (или се служе само енглеским), избор литературе који преводиоци начине за њих извршиће одређени утицај на њихову перцепцију света ван њиховог матерњег језика.

3. Изазови књижевног превођења

Након што смо рекли нешто више о значају књижевног превођења и личности преводиоца, односно томе какве он особине мора поседовати да би му превод био успешан, поменућемо неке од изазова са којима се књижевни преводиоци сусрећу при избору дела која ће преводити, и касније у току самог процеса превођења.

На почетку се поставља питање избора дела које ће бити преведено. У данашње време то највише зависи од захтева тржишта и трендова које издавачке куће желе да прате, међутим, преводиоци и даље успевају да преведу и објаве дела која се тренутно не чине као први избор великог броја читалаца, али за која они верују да ће као преводи имати успеха. Притом преводилац мора водити рачуна о томе да се не ослони само на свој читалачки сензибилитет, већ да дело које ће превести буде компатибилно са циљном културом, односно да постоје индиције да ће оно код циљне групе, тј. заједнице за коју се преводи, изазвати интересовање, чак и ако

5 Скрећемо пажњу на то да је и у електронском свету велики значај преводилаца у преношењу информација и остваривању контакта међу људима, међутим, овај рад бави се књижевним преводом и аутор се неће подробније бавити питањем превођења других врста текстова.

6 Пример за то су многобројни англицизми који улазе у све стручне терминологије путем несрећних превода са енглеског језика.

оно још увек не постоји. У том смислу преводилац има одговорност за садржаје које приређује за читаоце, за допринос који та дела дају књижевности и култури уопште и утицаје које за собом остављају.

Након што је изабрао дело које ће превести, преводилац одлучује не који ће начин превести текст и у каквом светлу ће га представити будућим конзументима. Једна од компонената које се често наглашавају као важне при превођењу јесте верност оригиналу. Књижевни преводилац треба да спута свој раскошни песнички дар и да се ипак при превођењу држи аутентичних особина оригинала, како не би створио ново књижевно дело, уместо да већ постојећем да ново рухо, или, како би рекао Умберто Еко, „каже готово исту ствар” (2011), само на другом језику. Такође, у студијама које се теоријски баве превођењем велики значај придаје се и истоветности израза, што се посебно односи на дела у стиховима, где треба водити рачуна о метрици, дужини стихова, римовању и сл., о чему је већ било речи. Осим текста, преводилац се мора држати и контекста, како би превод био одговарајући за одређени историјски тренутак и одређену културу, при чему до изражаја треба да дође преводиочево широко опште знање, познавање историје, географије, политике, музике и сл. Из овог разлога важно је да преводилац уз јасан образовни пут, односно континуирано опште образовање и неговање опште информисаности, сазнавања о свакодневним темама, има и склоност ка целоживотном учењу.

Оно што се такође појављује као преводилачки проблем, а својствено је самом тексту, јесте тешко преводива лексика. Примери за то могу бити реалије⁷: у српском језику речи као што су *светосавље*, *положајник*, *шајкача*; у немачком језику, на пример, многе сложенице непрозирног значења, у свим језицима фразеологизми, окасионализми и сл. С обзиром на то да је ова тема много шира, а није централна тема рада, нећемо се дубље на овом месту њоме бавити.

Критички апарат који се објављује у склопу издања превода јесу и предговор и поговор, евентуално уводна реч преводиоца уместо предговора, илустрације, уколико их дело које се преводи садржи и сл. У овом послу преводилац се може и мора ослонити на помоћ издавачке куће, рецензената, илустратора, уредника едисија и издања, те он, као крајња активност пред само објављивање, не представља директни проблем за преводиоца. Изазов за њега завршава се одлукама шта је оно што ће у тексту додати у виду објашњења, фуснота и сличних преводилачких напомена.

Ово поглавље било је посвећено општем прегледу проблема књижевног превођења, без тенденције да се дубље у њих залази, те се оно овде завршава.

4. Изазови објаве књижевног превода у електронском часопису

С обзиром на то да се један електронски часопис налази на интернету и бесплатно је доступан свима, разумљиво је да се аутори неће одлучити на превођење

⁷ Реч реалија означава „ствари које имају значаја за практичан живот, стварност, стварно знање, стварне чињенице. У лингвистици се реалија дефинише као предмет материјалне културе који је основа за денотативно значење речи. Специфичне реалије су, пак, предмети од значаја за практичан живот националног или регионалног карактера. То значи да називи за те предмете у језицима људи који живе ван тих националних или регионалних подручја – не постоје” (SIBINOVIC 1983: 45).

неког обимног романа, што би њима одузело много времена, а не могу да то адекватно уновче. Ситуација би могла бити другачија у случају да неки часопис само део својих садржаја откључан нуди читаоцима, а приступ остатку омогућава уз доплату. Тако би профитирали и они који часопис уређују и аутори, односно преводиоци у овом случају. Часопис „Без лимита”, о коме је у овом раду реч, званични је часопис Филозофског факултета у Нишу, уредништво чине студенти и професори са Факултета који волонтерски раде на садржајима које објављују, тако да могућност новчане накнаде за ауторе⁸ не постоји. Ипак, академски часопис осигурава одређени престиж за оне који у њему објављују, тако да су аутори чија су се ауторска дела и преводи нашли у рубрици *Језички Вавилон* углавном студенти филологије или аутори којима су такве објаве значајне у академском смислу. Дела која они бирају за превод пре свега су текстови са којима су се током студија сусретали или оних аутора са којима су се као студенти упознали. Анализа тренутне ситуације у рубрици даје нам претходно наведене податке, али ово није правило, будући да је часопис заиста „без лимита” и да прихвата прилоге свих аутора, независно од тога да ли су студенти Филозофског факултета у Нишу.

Вратимо се на дискусију о практичним проблемима при објави превода. Осим тога што је временски презахтевно и финансијски неисплативо, о чему је већ понешто речено, објављивање једног обимнијег дела, рецимо романа, у електронском часопису није практичан подухват. Уколико би се уредници одлучили за публиковање дела тог опсега, могло би се то учинити у наставцима, тако да публици у одређеном периоду, на пример једном месечно, буде представљен један наставак. Проблем који би се при томе јавио јесте шта и како од пропратних елемената понављати при сваком новом наставку на сајту. На пример: да ли поново укључивати уводник, биографију аутора, остала објашњења и додатке; на ком месту линковати претходне наставке? Подразумева се притом да ће се у међувремену појавити нови читаоци и да ће хтети да се информишу о претходно објављеним деловима приче. Већ такав приступ начинио би од дела хипертекст⁹, односно хипермедију, будући да је часопис који је предмет овога рада електронски и да омогућава повезивање

8 У раду се инсистира на одредници „аутор” за оне чија су дела објављена у електронском часопису „Без лимита”, с обзиром на то да је часопис мултимедијалан и да осим писаних радова садржи и друге врсте прилога: фотографије, стрип, аудио и видео садржаје и др.

9 Хипертекст се може дефинисати као „свеукупност неког низа текстова доступних путем рачунара, уколико је тај низ организован и повезан, представљен као мрежа списка и података међу којима се читалац креће по свом нахођењу, само одабраним редоследом, остварујући хипервезе (енгл. *hyperlinks*), то јест повезивања што их омогућава сваки појединачни увршћени текст” (EROR 2001: 5). „Могућа места повезивања маркирана су у самом тексту (другом бојом, подвлачењем), а читалац их активира притиском на тастер миша. Хипертекст се описује као нелинеаран или несеквенцијалан текст, који подразумева исто такво читање – нелинеарно, дисконтинуирано, укрштено. Уколико бисмо желели да направимо поређење са штампаним текстом, читање хипертекста личило би на комбинацију читања главног текста у књизи с читањем фуснота и речника” (BOŽIĆ 2014: 80).

Код Ерора (2001: 9) можемо наћи и дефиницију књижевног хипертекста: то је „текст доступан читаоцу на екрану монитора рачунара (то јест на више екранских ‘страница’), представљен у нелинеарном облику, са назначеним везама путем којих се читалац, по свом избору, може ‘кретати’ унутар понуђене мреже страница / ‘сегмената’ текста – а који нема превасходно документарно-информативну функцију (већ га аутор ствара, и читалац потом ‘препознаје’ као вид књижевности према неким одликама писања и написаног)”.

са другим врстама података, са сликама, филмовима, аудио садржајем. Један такав пројекат као замисао је занимљив и савременим читаоцима био би пријемчив¹⁰, али би представљао велико оптерећење за часопис који уређују пре свега студенти. Због свега наведеног јасно је зашто су у рубрици *Језички Вавилон* тренутно најбројнији преводи поезије и кратких прича.

При функционисању једне рубрике у оквиру сваког часописа (тако и електронског) важан је посао уредника. Уз остале сараднике, уредник пре свега врши одабир прилога који ће у одређеном временском периоду бити објављени. Важна компонента његовог посла је и планирање објава: објаве из своје рубрике он треба да усклади са осталим прилозима, да прилоге смислено распореди у оквиру одређеног броја часописа и постара се да тематика и структура прилога буду одговарајуће.

С обзиром на то да се мањи број људи бави књижевним превођењем, као и да мањи број њих има намеру да своје преводе објави у једном електронском часопису, уредник рубрике каква је *Језички Вавилон* суочава се и са проблемом мањег броја прилога. Са друге стране, без обзира на то што је оваквих прилога мање, процес пријема, рецензије и објаве је комплекснији, јер он подразумева контактирање са више људи, што је временски захтевније. За сваки прилог који пристигне мора се пронаћи одговарајући рецензент, а, имајући у виду да је факултет у Нишу још увек филозофски, а не филолошки, за велики број страних језика не постоје стручни рецензенти, тако да их уредништво часописа онда мора тражити ван оквира своје матичне институције. У том смислу се у преводилачке прилоге мора уложити више енергије и времена, како би рубрика задржала квалитет.

Још један од практичних задатака уредника језичке (као и сваке друге) рубрике јесте да сваки прилог буде стављен у неки контекст, као и да сви пропратни елементи буду на свом месту. Електронско издање превода треба да садржи оне компоненте које има и штампано: „Оно што читаоцу може пружити добро опремљено штампано издање неког дела – предговор, поговор, фусноте, допунске коментаре, објашњења, тумачења, библиографију, биографију писца, илустрације, речник мање познатих речи и слично, налази се, за поједине писце (односно дела) на интернету, у хипертекстуалној верзији” (ВОЏИЋ 2014: 88). Не подразумева се да сваки прилог има све ове елементе, али они који постоје треба да буду смислено укомбиновани. Уз то, пракса данас је да електронски часопис има своје профиле на друштвеним мрежама (часопис „Без лимита” присутан је на Фејсбуку¹¹ и Инстаграму¹²), а задатак вођења друштвених мрежа може на себе преузети сам уредник рубрике, то може обављати оперативни уредник¹³ часописа, или посао припреме, планирања и уређивања објава за „мреже” могу обављати заједно, делећи притом задужења. У сваком случају, онај ко обавља ове задатке мора имати додатне техничке вештине, познавати функционисање друштвених мрежа, односно бити потпуно „дигитално писмен”.

¹⁰ Ово је већ потврђено. Такви пројекти реализовани су раније. Мајкл Џојс (Michael Joysе), аутор је првог хипертекстуалног романа *Поподне, прича* (*Afternoon, a story*) који је изашао 1987. (према ВОЏИЋ 2014: 90). Сличне пројекте у српској књижевности имао је и Милорад Павић. Више о томе код (ВОЏИЋ 2014).

¹¹ Под именом: „Без лимита” – електронски часопис Филозофског факултета у Нишу.

¹² Под именом: @bez_limita_filfak.

¹³ Оперативни уредник бави се и постављањем елемената прилога на сајт часописа, практично даје прилогу форму на самој интернет страници.

Илустрација 1 приказује практично решење за објаву песама оригинално на арапском језику и њиховог превода на српски језик. Важно је нагласити да су и аутор песама и аутор превода сарадници часописа „Без лимита”, а њихова дела представљена су заједно, како би и они који се не служе арапским језиком могли да уживају у преводу ове поезије на српски језик.

Илустрација 1. Прилог „У међупростору” Јелене Љубеновић

Предност електронских издања одређених часописа јесте та што се уз текст могу објавити и мултимедијални садржаји (фотографије, аудио и видео материјал), који ће обогатити и унапредити презентовани текст. Електронски часопис „Без лимита” од почетка свог рада практикује илустрације у виду фотографија при свакој објави¹⁴, при чему аутор може сам послати своје илустрације (фотографије које је сам направио или пронашао), или уредништво само у складу са сопственим доживљајем садржаја прилога проналази илустрације. Ни овај задатак није једноставан: илустрације би требало да буду усклађене са садржајем прилога, односно да су и тематски и визуелно компатибилне са текстом, што подразумева да онај ко обавља овај задатак има одређене уметничке афинитете који му помажу да естетика прилога буде квалитетна. У наставку су представљена два прилога са сајта часописа „Без лимита” (Илустрације 2 и 3), како би био презентован начин на који се прилози у часопису илуструју.

Илустрација 2. Прилог „Албатрос” Шарла Бодлера (превод Невенке Баланесковић)

14 На сајту је наведен извор за сваку илустрацију.

Илустрација 3. Прилог „Степа” Мирјане Балтазаревић

Закључак

На крају рада, након што су истакнути значај књижевног превођења и личности самог преводиоца, сагледани изазови књижевног превођења, а на крају и објаве једног књижевног превода у електронском часопису, могло би се закључити да је вођење вишејезичне рубрике каква је рубрика *Језички Вавилон* одговоран и захтеван задатак, будући да подразумева управљање дугим и комплексним поступком објаве књижевног превода - од тренутка кад превод стигне на имејл-адресу часописа, све док се он не нађе на сајту, у својој рубрици, и на друштвеним мрежама у оквиру профила часописа. Рад на објављивању прилога и вођењу рубрика подразумева интензивну комуникацију са преводиоцем, рецензентима, лекторима, припрему пропратних елемената који треба да се нађу у оквиру прилога, одабир одговарајућих илустрација, као и планирање објава и њихово „рекламирање” на друштвеним мрежама. Преводилачких прилога у електронским часописима има мање, али је рад на њиховој припреми вишеслојан, а у претходним поглављима детаљно су наведени аргументи за ову тврдњу. Ипак, аутор завршава овај рад са надом да ће рубрика *Језички Вавилон* бити још богатија прилозима и да оне који се без лимита посвећују стваралаштву на страним језицима сложеност процеса од настанка до објаве неће обесхрабрити.

Цитирана литература

- ВОЏИЋ 2014: БОЖИЋ, Снежана. *Интернет и мултимедија као средства у настави књижевности*. Докторска дисертација. Ниш: Филозофски факултет. 2014. стр. 79-137.
- ЕКО 2011: ЕКО, Umberto. *Kazati gotovo istu stvar. Iskustvo prevodenja*. Preveli Mirela Radosavlje-

- vić i Aleksandar Levi. Beograd: Paidea. 2011.
- EROR 2001, EROR, Gvozdin. „O pojmu književnog hiperteksta”. *Књижевна историја*, вол. 33, бр. 113–115, 2001. стр. 5–38.
- KREŠIĆ 1958: KREŠIĆ, Stjepan. *Prevođenje, prevodioci i kritike prevoda*. <<https://docplayer.rs/210559918-Prevo%C4%91enje-prevodioci-i-kritike-prijevo-da-stjepan-kre%C5%A1i%C4%87.html>>. 10. 6. 2022.
- MILIĆ 1989: MILIĆ, Novica. „Živeti s prevodiocem (prvih 20 minuta): uvod u raspravu o subjektu prevođenja” u: *Književno prevođenje: teorija i istorija. Zbornik radova*. Ur. Krinka Vidaković Petrov. Požarevac: Institut za književnost i umetnost Braničevo–Požarevac. Književna zajednica Novog Sada, 1989: стр. 175–181. [orig.] МИЛИЋ, Новица. „Живети с преводиоцем (првих 20 минута): увод у расправу о субјекту превођења”. у: *Књижевно превођење: теорија и историја. Зборник радова*. Ур. Кринка Видаковић Петров. Пожаревац; Институт за књижевност и уметност Браничево–Пожаревац. Књижевна заједница Новог Сада, 1989: стр. 175–181.
- PAVLOVIĆ: PAVLOVIĆ, Vladimir. *Kulturna i civilizacijska misija književnog prevodioca danas*. <<https://docplayer.rs/210559918-Prevo%C4%91enje-prevodioci-i-kritike-prijevo-da-stjepan-kre%C5%A1i%C4%87.html>>. 10. 6. 2022.
- SIBINOVIĆ 1983: SIBINOVIĆ, Miodrag. *O prevođenju. Priručnik za prevodioce i inokorespondente*. Beograd: Zavod za udžbenike i nastavna sredstva, 1983.

Sanja D. Stevanović

HERAUSFORDERUNGEN BEI DER ERSTELLUNG UND VERÖFFENTLICHUNG EINER LITERARISCHEN ÜBERSETZUNG AM BEISPIEL DER RUBRIK *JEZIČKI VAVILON (DAS SPRACHLICHE BABYLON)* DER ELEKTRONISCHEN ZEITSCHRIFT „BEZ LIMITA” („OHNE LIMIT”)

Zusammenfassung

In der vorliegenden Arbeit werden die Herausforderungen bei der Erstellung und Veröffentlichung einer literarischen Übersetzung am Beispiel der Rubrik *Jezički Vavilon (Das sprachliche Babylon)* der elektronischen Zeitschrift „Bez limita” („Ohne Limit”) dargestellt. Am Anfang dieser Arbeit stellt der Autor die elektronische Zeitschrift der Philosophischen Fakultät in Niš „Bez limita” („Ohne Limit”), ihre Organisation und Funktionsweise dar. Ein großer Teil der Arbeit ist der Diskussion über die folgenden Punkte gewidmet: Bedeutung vom literarischen Übersetzen in der Gesellschaft, die Persönlichkeit eines Übersetzers, die allgemeinen Herausforderungen vom literarischen Übersetzen und die Herausforderungen bei der Veröffentlichung einer literarischen Übersetzung in einer elektronischen Zeitschrift. Der Autor der Arbeit illustriert seine Behauptungen mit den Beispielen aus der Rubrik *Jezički Vavilon (Das sprachliche Babylon)* und dabei versucht, die Komplexität des Prozesses darzustellen, der damit beginnt, dass der Übersetzer seine Arbeit an die Email-Adresse der Zeitschrift sendet und mit der Veröffentlichung des Beitrags auf der Internetseite der Zeitschrift endet. Außerdem wird beschrieben, wie die Kommunikation mit dem Autor und den Rezensenten läuft, wie ein Beitrag illustriert wird, wie die Veröffentlichung geplant und der Beitrag für die Internetseite der Zeitschrift und soziale Netzwerke vorbereitet wird.

Schlüsselwörter: Übersetzen, literarisches Übersetzen, Übersetzung, elektronische Zeitschrift, Illustrationen, Multimedia, *Bez limita (Ohne Limit)*, *Jezički Vavilon (Das sprachliche Babylon)*